

Esimene peatükk

Kopenhaageni katused paistsid varasel hommikutunnil siluettidena, veel ei olnud koidik neid suudelnud. Ilus vaatepilt, ometi tekitas see Liv Jensenis tunde, et ta on maailmas võõras. Et ta ei kuulu enam kuhugi. Ei Rødvresse, ei Põhja-Jüütimaale ega hoopiski mitte siia pealinna kogu selle asfaldi ja sagimise ja enesesearmunud arrogantsiga. Klaassein tema ees tõi nähtavale linna klantspildiversiooni. Kui olla lihtsalt läbisõitja, võiks kindlasti Kopenhaagenist lahkuda nii, et see idülliline pilt puutumata jääb. Aga Livi see ei ahvatlenud, temas ei olnud isegi uudishimu.

Pilk tabas klaasil tema enda näo ning ta tõmbas hotelli hommikumantli oma alasti keha ümber koomale. Tema taga olid vaid suletud ukсед, tema ees teadmatus ja poolikud plaanid. Kui oma unistused kaotada, kuhtub elu eimillekski.

„Kas sa enam voodisse ei tulegi?“

Therese hääl oli pehme ja etteheiteta. Liv keeras ringi ja püüdis eristada teki ja Therese alasti keha piirjooni. See sile nahk ja ümarad vormid, neid jääb ta igatsema. Theresel oli olemas kõik see ilu, millele tema lähedalegi ei jõudnud. Aga oli veel enamat. Nad olid teineteist tundnud vaid viis kuud, aga Liv teadis väga hästi, mis talle nii külgetõmbav tundus. Theresel oli elu peale annet. Ta oli eluterve. Eluvalikutes vaba ja häbitu. Neid vigu, mida teised inimesed kiivalt

varjasid, jagas Therese rõõmsalt laiali. Ta rääkis naerdes, kuidas ema tabas teda koridoris rahakotist raha näppamast ja kuidas karistuseks pidi ta aeda ümbritseva heki ära pügama.

Liv ei olnud kunagi midagi varastanud, aga tal oli nii palju muud, mille üle häbi tunda. Selle jättis ta enda teada. Liv oli üsna kindel, et oma tolerantsest loomusest hoolimata ei mõistaks Therese seda taaka, mida Liv endaga kaasas kannab. Võib olla ongi hea talle kohe praegu pettumus valmistada, siis on ta edaspidi säästetud. Liv võttis hommikumantli seljast ning puges hotellivoodi jahedate linade vahele, Therese soojusse.

„Kas sa ei saa magada?“

„Ei.“

Nad lamasid pimeduses sõnagi lausumata. Nii kaua ei ole nad ka teineteist tundnud, ta ei ole kellelegi mingit seletust võlgu, meenutas Liv endale.

Therese naaldus lähemale ja suudles teda pehmete huultega, avas suu ja laskis keeleotsal suudlust süvendada.

Liv tõmbas end veidi tahapoole, kõigest millimeetri.

„Kõik on korras, me võime piirduda suudlemisega, kui sa ikka veel valmis ei ole.“ Therese silitas ta juukseid.

„Asi pole selles. Ma pean sulle midagi rääkima.“

„Okei ...?“

Therese tõmbus eemale ja nõjatus küünarnukile. Viis, kuidas ta end oma kehas tundis, oli kadestusväärne. Hing ihuga nii turvalises kooskõlas. Isegi siis, kui Therese vihane oli, mõjus ta harmoonilisena. Ei mingeid pimenuurki, kas see võis tõesti tõi olla? Liv kattis end tekiga ja vahtis pimedusse. Teleka punane valgustäpp helendas paari meetri kaugusel ja ta fookustas sellele oma pilgu.

„Ma ei tule Aalborgi tagasi.“

„Mis sa sellega mõtled?“

„See ei ole puhkus. Kolm kuud tagasi ütlesin ma oma töökoha üles ja pakkisin korteri kokku. Ma oleksin seda varem öelnud, aga ...“

Aga mis õieti? Kõik oli läinud nii kiiresti, kas see oli tema vabandus? Tal oli minemapääsemisega liiga palju tegemist, et teist inimest tähele panna.

„Ma arvasin, et sa armastad oma tööd?“

Liv naeratas pimeduses, aga naeratus tundus jäik.

„Oli lihtsalt vaja, et midagi uut juhtuks. Aalborg on liiga väike, mul on rohkem väljakutseid vaja.“

Sõnad kõlasid just nii võltsilt, nagu nad olidki. Ta tundis end läbinähtuna, nagu diletandist näitleja, kes püüab esitada Hamleti monoloogi.

„Ma leidsin Vesterbrol korteri ja lähen homme võtmete järele.“

„Ja meie?“

Therese hääl kõlas kurvalt.

„Me võime ju ikka teineteisel külas käia. Nagu praegugi.“

Therese sulges silmad, nagu teeksid Livi sõnad talle haiget. Siis raputas ta pead.

„Liv, niimoodi see asi ei käi.“

„Misasi?“

„Armastus, kurat küll!“

Therese viskas teki pealt ja tõusis. Hakkas kärsitute liigustega põrandalt riideid üles korjama, läks vannituppa ja keeras ukse enda järel lukku.

Liv jäi edasi lamama. Ta oleks pidanud Theresele järele minema, teda kallistama ja tõtt rääkima, aga ta ei suutnud. Ta ei suutnud peaaegu iseendalegi silma vaadata, kuidas peaks suutma siis teine inimene suutma teda respektierida, veel vähem kalliks pidada? Ei olnud teha muud, kui sellest läbi rassida ja tulla välja teisel pool, loodetavasti tugevamana. Leida pealinnas uus elu. Uus Liv.

Ta tabas jälle punase valgustäpi. See andis talle kübeke kindlust, tunde, et keset kaost on olemas ankur.

*

Oma neljakümne esimesel sünnipäeval ärkas Hannah Leon varahommikul ja vaatas oma kunagise lastetoa lakke. Esimene mõte läks vennale, nii nagu igal hommikul pärast 11. veebruari. Aga eriti just täna, esimesel sünnipäeval ilma temata. Ta ringutas ja lükkas jalad karedale puupõrandale, mis varvastesse pinde ajas, kui tal polnud meeles kaltsuvaipadele astuda. Sinisele, rohelinele ja lillale. Ta oli need saanud oma kaheteistkümnendaks sünnipäevaks ja samal ajal visanud välja kaisukarud, et kaotada viimasedki lastetoa jäljed. Ajaga oli vaibad päikese käes nii pleekinud, et värve oli vaevu võimalik eristada, aga endiselt löid nad raja voodist riidekapi ja ukseni.

Mobiiltelefon öökapil piiksus, ta kummardus ettepoole ja vaatas ekraani. Pani kinni Candy Crush, mida mängides oli ta eile õhtul magama jäänud. Runelt mitte ühtegi sõnumit, võib-olla oli ta tähtpäeva unustanud. Ta pani telefoni uuesti käest. Tänapäev tuli lihtsalt üle elada.

Isa magamistoast möödudes jäi ta korraks seisma ja kuulatas. Kõik oli vaikne. Ei ole mingit põhjust teda juba praegu üles ajada.

Vasktorud vannitoas kõmisesid, kui Hannah duši vahelduva temperatuuri all tammus. Vanemad olid rääkinud torude väljavahetamisest, aga tehtud ei olnud nad seda kunagi saanudki. Peegel kraanikausi kohal paljastas naerukortsud tumedate silmade ümber ja salgukese halle juukseid, mis jälle lahu juurde olid ilmunud. Hannah kitkus need pintsetiga välja, kogus kiiresti juuksed krunkiks, tõmbas jalga teksad ja selga sviitri, ning laskus siis mööda kaarjat treppi esikusse.

Ta kobas koridoriseinal lüliti järele ja kogus julgust, et keldritrepiist alla minna. Daniel kolis sisse viis aastat tagasi, siis, kui ta Penelopest lahku läks ja vajas turvalist paika ajaks, mil tal oli kõige halvem. See ei olnud aeg, mida Hannah tahtnuks meelde tuletada, tavaliselt vältis ta keldrit. Ülepea oli paljugi, mida ta oli hakanud vältima pärast Danieli enesetappu veebruaris. Inimestega kohtumist näiteks, ja töölkäimist, tangotreeninguid, üleüldse kodupiirkonnast lahkumist.

Ta ei jaksanud inimeste uudishimu taluda. Ta ei jaksanud taluda ka nende kaastunnet.

Lüliti tekkis näppude alla, see oli krohvi küljest veidi lahti tulnud ja rippus juhtmete otsas. Nimekirja kõigest vajaminevast, mida nende vanas majas parandada oleks tulnud, tekkis asju juurde nagu Hydrale päid. Iga kord kui üks maha raiuda, kasvas kaks uut asemele.

Ta võttis teksataskust telefoni. Taskulambifunktsiooni valgusvihk pühkis üle venna vana mööbli – üheinimesevoodi, kirjutuslaud ja raamatuid täis riiul –, enne kui maabus kahel kolimiskastil. Neis olid dokumendid Danieli kohtuasja ja surma kohta ning need vähesed asjad, mis tal vanglas kaasas olid olnud.

Hannah pani käe ülemisele kastile. See oli tolmune ja nurgad sissepoole lohkus. Kolimisfirma nimi seisis küljel mustade tähtedega. Ta tegi kaane lahti ja valgustas sisemust. Kontorirohelised ja -punased plastmapid, kummiga kinni tõmmatud manila kaustad, virn LP-sid ja tass, mida ta oma mälu järgi ei olnud kunagi varem näinud. Kingakarp märkmike ja flopiketastega, mida Daniel periooditi täitis tekstiga, mis oli peaaegu niisama arusaamatu kui hiina keel. Tuhandeid lehekülgi seosetuid katseid kliimakatastroofi ümber pöörata, see oli tema värk, kui tal oli maaniaperiood. Tema missioon.

Tekstid edastas Danielile tihti unenägudes kotkas või vaal, kelle sõnum võis päästa maailma. See oli nii pentsik, Hannah peaaegu ei suutnud seda mõtet taluda. Ta riivas tumesinist sviitrit, mille rinnaesisel oli väike punane süda ja mille ta oli vennale kinkinud ühel nende varasematest ühistest sünnipäevadest.

Kui kaotad kellegi, keda armastad, siis öeldakse, et kaotad midagi iseendast. Lein surma pärast on staatiline seisund, olek, milles muutust ei lubata. Aga kui surma põhjuseks on enesetapp, jääb leina kohale kumisema *miks?* ja blokeerib tervenemisprotsessi. Oli šokeeriv taibata, kui vähe suudab ta oma ametioskusi iseenese aitamiseks kasutada. Danieli psühhiaater Sikringis, Mikkel Felding, keda Hannah tundis juba õpingute ajast, oli pakkunud võimalust tulla vestlusele ja rääkida Danieli viimasest ajast. Vahest oli aeg see vastu võtta ja vaadata, kas see võiks hingamise veidi kergemaks teha.

Energiaga, mida ta ei tundnud, tõstis ta ülemise kasti maha, tassis keldritrepi juurde ja läks kaht astet korraga võttes esikusse. Jooksis jälle alla, tõi teise ja pani musta-valge-ruudulisele põrandale. Tolmuosakeste pilv tantsiskles päikesevalguses. Siin, esiku päevavalguses nägid kastid välja süütud ja oleksid võinud sisaldada niisama hästi talvesaapaid kui ühe inimese viimast varandust.

Hannah' telefon hakkas taskus helisema, ta võttis selle välja ja vaatas ekraani. Varjatud number. Ta vastas kõhklevalt.

„Halloo?“

„Tere päevast, ma olen Sanne Jørgensen Nykøbingi vangla sekretariaadist. Ma helistan ühe kunagise kinni-
peetava pärast. Kas ma räägin Daniel Leoni sugulasega?“

„Mina olen tema õde, Hannah Leon.“

„Tunnen kaasa.“

„Aitäh.“ Hannah kõhatas ebakindlalt. „Milles on asi?“

„Ma helistan seepärast, et seoses kinnise osakonna üleviimisega Slagelsesse oleme vana osakonda parajasti renoveerimas ja osaliselt lammutamas. Kui me su venna kongist mööblit välja viisime, leidsime midagi ...“ Liinil ragises, nagu paikneks vangla sekretariaat Alaskal ja mitte vaid mõnesaja kilomeetri kaugusel. „Kapi tagant. Ta oli kapi tagumise plaadi ära tõstnud ja kirjutanud seinale, loometoast saadud vildika ja pastakaga.“

„Mis ta sinna kirjutanud on?“

„See ei ole kirjutatud päris tähtedega, nii et keegi meist ei oska seda lugeda. Võib-olla on see lihtsalt sigrimigri. Aga kui te seda näha tahate, enne kui see maha lammutatakse, saame seda korraldada.“

„Hmm, ma ei tea õieti.“ Mõttest taas vanglat külastada tegi Hannah' kõht aeglase kukerpalli. Pikk rongisõit põhja samadel rööbastel, kus Daniel oli oma elu võtnud. „Kas te saaksite meile sellest pildi saata?“

Torust kostis puhinat, nagu oleks sekretär päästnud ühekorraga välja naerupahvaku ja turtsatuse. „Ma võin seina muidugi oma mobiiliga pildistada ja sulle saata, kui sa arvad, et sa seda lugeda oskad?“

Hannah kõhkles, ilmselt piisavalt kaua, et vanglasekretär peaaegu kannatuse kaotaks.

„Me anname teile lihtsalt teada. Te võite helistada ja kokku leppida, kui vaja.“

„Hästi, aitäh.“

Hannah pani toru ära.

Võib-olla oli Runel õigus, võib-olla ta oligi tonts. Tundlike, introvertsete inimeste perekonnas oli ta end tihti tundnud nagu valge vares. Lapsena sai ta alatasa kuulda, et peaks end ohjeldama, vaos hoidma ja jumala pärast katsuma veidi rahulikumalt võtta. Daniel võis tundide kaupa istuda ja joonistada, sellal kui tema muutis teise korruse areeniks ja

ratsutas seal oma kepphobusega ringi. *Mu väike Pipi-plika* ütles ema talle ikka, ja ehkki see oli armastavalt mõeldud, tabas Hannah kübekese laitust, mis sõnade taga peitus.

Ta läks keldritrepist alla, ema hääl kõrvus kõlamas. Kohtuotsusejärgne aeg oli udune, aga pärast protsessi, kus Daniel mõisteti oma endise naise tapmises süüdi, heitis Rose Leon oma voodisse ega tõusnud enam iialgi. Verevähidiagnoos oli tulnud šokina, aga nagu arstid ütlesid, on see haigus, millega ta sureb ja mitte millesse. Nad eksisid. Ööl vastu 7. veebruari sel aastal tegi Rose Leon, seitsekümmend neli aastat vana, oma viimase hingetõmbe ja lahkus sellest ilmast, nagu kibeleks ta juba minema.

*

„Vabandust ... halloo!“

Liv tõusis diskreetselt kikivarvule, katsudes oma 162 sentimeetrile veidi rohkem pikkust anda. Sääremarjad olid valusad, aga ta sirutas end sellest hoolimata ja kergitas lõuga. Kahjuks ei mõjunud see põrmugi mehele baarileti taga, kes pendeldas enesekindlalt kohvimasina ja kassaaparaadi vahel ning vaatas temast lihtsalt üle. Kopenhaagenlik kohvik, pomises Liv endamisi ja saatis igatseva mõtte oma kohalikule kohvibaarile Aalborgi. Seal ei pidanud kliendid ootama, ja naeratus tuli kauba peale, kui raha letile pandi.

„Palun üks koola ja kukkel võiga.“ Seekord rääkis ta veidi valjemini.

Baarmen naeratas, ikka veel hoides käes kannu piimaga, mida ta parajasti vahustas, ja hüüdis demonstratiivselt vastu.

„Istu, me tuleme lauda!“ Ta pöördus uuesti kohvimasina poole ja askeldas edasi.

Liv oli sellega harjunud. Kui oled väike ja habras, siis vaatavad inimesed sinust kergesti mööda – iseäranis üleolevad

mehed leti taga. See oli üks põhjusi, miks ta oma politseivormi armastas. Selle embleemid ning vöö nuia ja teenistus-püstoliga sisendasid respekti, isegi seesugustele persevestidele. Liv tundis sellest puudust. Tundis puudust tööst, identiteedist.

Aga nüüd oled sa siin, meenutas ta endale ja leidis vaba laua kohviku hommikukülastest ajalehelugejate vahel. Ta pani spordikoti põrandale ja istus, pani arvuti käima ja ühendas võrguga. Therese lõhn oli ikka veel tema nahal, see viis mõtted mujale. Therese ei olnud kirjutanud pärast seda, kui Liv oli hüvasti jätmata hotellitoast lahkunud. Küllap ta oli kiirrongis teel koju. Võib-olla rahuneb ta maha ja kirjutab hiljem.

Liv tegi lahti politsei kodulehe ja vaatas üle töökuulutused, midagi asjakohast leidmata. Ta pani lehekülje uuesti kinni ja luges täht-tähelt üle omapoolse pakkumiskirja, mille ta pidi pensionifondile ja kindlustusseltsidele saatma. Ta näksas vigu parandades ja komasid pannes huulde. Kolm kuud tagasi oli tal kindel uurijatöö ja korter vaatega taevale Limfjordi kohal. Nüüd istus ta siin ja pakkus oma teeneid nime LJ Eradetektiivid all. Mitmuses, ehkki teisi peale tema ei olnud, et anda klientidele turvatunnet.

Ta avas oma värske firma meili ja vastas ettevõttele, kes nõudis tulemusi. Üks nende kliente oli seljavaevadega patsient, kes oletatavasti oli tervem, kui kindlustusfirmale näitas. Liv lubas teavitada nii ruttu kui võimalik. Oli ka kaks uut päringut teistelt kindlustusfirmadelt, kel oli samalaadseid raskusi. Liv saatis neile pakkumised ja lisas soovitusi, mille Petter Bohm, Kopenhaageni mõrvaosakonna uurija, oli kirjutanud kunagi üle kolme aasta tagasi, kui ta taotles kohta Põhja-Jüütimaal politseis.

Petter oli läbi viinud ülekuulamistehnika kursust, kui Liv veel õppis, ja Liv mõtles ikka veel sellele tagasi kui oma politseikooliaja parimale ajale. Kui Liv pärastpoole lahendas

ülesandeid patrulli- ja menetlustalituses, kohtus ta Petteriga uuesti ühe kodutüli juures, mis arenes tapmisjuhtumiks. Purjus mees väitis, et tema läbipekstud naine oli trepist alla kukkunud õnnetuse läbi, ja et kägistusmärkidel naise kaelal ei ole temaga mitte mingit pistmist.

Livi noorest east hoolimata otsustas Petter ta juurdlusse kaasata, ja Liv istus ülekuulamiste juures, otsis tunnistajaid ning kogus piisava hulga tõendeid, et oleks võimalik süüdistus esitada. Ta oli kohal isegi siis, kui kurjategija lõpuks murdus ja pisarsilmil üles tunnistas.

Petteri meelest oli ta andekas. Eriline. Liv ajas selle mõtte juures selja sirgu. Petteri enda tütreid, kes olid Livi-vanused, olid valinud teistsugused karjäärid – *jumal tänatud*, ütles Petter tihti ega mõelnud seda tõsiselt. Mõned kolleegid vaatasid nende usaldusliku suhte peale viltu ja levitasid nende selja taga õelaid kuulujutte. Seda oli Liv tunda saanud, kui sai kahekümne viie aastaselt koha Aalborgis teiste taotlejate ees, kel oli pikem tööstaaz ja seljakotis rohkem skalpe. Kohalikud uurijad olid palunud tal kohvi teha, nagu oleks ta nende sekretär. Liv oli neid eiranud, ja mõne kuu pärast oli ta leidnud kolleegide hulgas paar liitlast. Johan. Michala. Per Anders. See tegi argipäeva jaoskonnas talutavaks, aga päris ära ilkumine ei lõppenudki ja õhkkond jäi pinevaks.

Liv vaatas üle öla, sulges arvuti ja pani selle spordikotti. Baarmen oli vist tema tellimuse täiesti unustanud ja sellest polnud lugu. Kopenhaagen oli kallid linn ja eradetektiivi amet esialgu suuremat tulu just ei toonud. Need pisisummad, mis ta kindlustuspettuste ja konkurentsiklauslite pealt teenis, ei pidanud kaua vastu. See on ajutine, meenutas ta endale, küllap see uurijatöö ka tuleb.

Ta jõudis just end püsti ajada, kui ettekandja tõi tema koola ja kukli ning pani arve kõrvale. Summa oli selline, mis ta Aalborgis tavaliselt pühapäevabrantsi eest maksis.

*

Nima Ansari võttis sigareti suust ja kõndis ümber Holley 670 karburaatori, mis seisis vildakalt kahel euroalusel töökoja ees. Corvette C3 aastast 1974, vanem kui tema ise. Autoomanik oli lasknud selle eelmisel päeval sinna toimetada, kui oli enne külastanud mitut mehaanikut – asjatult –, sest see tahtis iseennast tühikäigul ära uputada.

Ta oli juba kontrollinud ujukikambri düüsi, süüteküünlaid ja bensiinfiltrit karburaatori esiosas, ilma et oleks probleemi põhjust leidnud. Nüüd ootas ees detektiivitöö. Klapid ja voolikud tuli läbi uurida, puhastada ja välja vahetada, viga võis olla liikuvates osades või oli asi lekkes vaakumsüsteemis. See oli väljakutse, aga need talle meeldisid, vähemasti sellised konkreetsed. Sellised, mida sai lahendada aja ja hoolika tegutsemisega.

Ta pühkis sõrmed kombinesooni, litsus sigareti laiaks ja vaatas üle õue peamaja poole. Vana väarikas villa Vesterbro ja Frederiksbergi piiril. Ilmselgelt oli see omal ajal olnud esinduslik, aga nüüd vajanuks see hädasti kordategemist. Vahetevahel jõi Nima kohvi ja vahetas raamatuid vana mehega, kes selles majas elas. Janiga. Pärast naise surma oli too üks.

Nima sõrmed sügelesid villa kooruvat krohvi maha kraapima, põrandaid korrastama ja punsunud aknalaudu lihvima. Aga tal oli autodega niigi tegemist küllaga ja lisatööd tal just vaja ei olnud. Ja nüüd, kui Jani tütar oli sinna kolinud, hoidis Nima aupaklikult distantsi. Ta oli näinud, kuidas naine millalgi pärast lihavõtteid kaste sisse kandis. Kindlasti lahutus, naine on selle jaoks just parajas vanuses, mõtles Nima ja otsis välja tellitava mutrivõtme.

Ta keeras lahti poldi, mis voolikut kollektori külge kinnitas ja uuris selle lõtvunud kohti otsides hoolikalt läbi.

Lõdvendas otsikut. Võib-olla peaks ta varsti ema vaatama minema. Ema võõtohatis oli ägenenud ja ta tundis end liiga halvasti, et suuta väljas käia, mida ta iga päev Nimale meelde tuletas.

Nima teadis, et asi oli tegelikult hoopis muus. Ta teadis ka, et tema õde Daria oli eile ema juures käinud kahe suure poekotiga, aga see tema süümepiinu ei leevendanud. See soonis nagu nabanöör. Pögenik võib end hetketi vabana tunda, aga ta ei saa kunagi terveks.

Ta pühkis otsiku lapiga üle, otsustas vooliku otsast sentimeetri maha lõigata ja sellele uue klambri panna ning läks töötuppa õiget kasti otsima. Telefon surises taskus. Ta võttis selle välja, vaatas ekraani ja naeratas. Marianne.

Õli ja suitsu lõhn rippus tihkena vana autotöökoja lae all. Töökoda ei olnud rohkem kui viis korda kuus meetrit suur ning seinu katsid masoniitplaadid tööriistade joonistega. Siin oli asjadel oma kindel koht ja riiulimeetreid igal pool. Kastid poltide ja kruvide, mutrite ja lintidega olid kõrvuti ja selgelt märgistatud. Korrastatud, ehkki vanaaegne panipaik oli olnud üks osa tehingust.

Nima armastas süsteemi kindlat materiaalsust. See meenutas talle mängupoodi, mille oli saanud siis, kui perekond elas ikka veel Põhja-Iraanis Ghaemshahris. Arvatavasti mõne ta isapoolse tädi pärand ja kindlasti algselt mõeldud Dariale, aga õde ei viitsinud sellega mängida. Pood koosnes kolmest lapsesuurusest vitriinkapist ja madalast letist koos läikiva messingust kassaaparaadiga, mis tegi „kõll“. Puust sahtlid jahu ja riisi jaoks kriiksusid, kui need välja tõmmati. Väike maailm täis korda ja kvaliteeti.

Töökoja võttis ta omal ajal üle Metall-Robertilt, Vesterbro mehaanikult, kes läks pensionile. Nad ei olnud lepingut teinud ega panka tehingusse seganud, lihtsalt lõonud käed ja vahetanud ümbrikke. Töökoda oli väike ja sel olid omad piirangud.

Kui tal läks vaja autokanalit või puksiiri, pidi ta seda laenama lähima volitatud isiku käest, aga seda oli harva vaja. Vanad autod sai enamasti korda teha siinsamas hoovis, amatööri tööriistakomplekti ja tubli annuse kannatlikkusega.

Kõik oleks võinud olla hoopis teisiti. Ta oli inseneri-haridusest suurema osa omandanud ja ta teadis, et kunagi lootsid vanemad temast rohkem. Nende ambitsioonid tekitasid talle palju aastaid pingepeavalusid. Töökojaga koos need kadusid.

Uksele kõige lähemas nurgas, kohvimasina ja kraanikausi kõrval seisis vana tugitool, seal oli ka muusikamasin ja salakarp sularaha ja nende kanepiplärude jaoks, mida ta aeg-ajalt suitsetas. Seinal stereo taga rippus katkend tema isa lemmikluuletusest, mille oli kirjutanud Forugh Farrokhzad, Iraani armastatud poetess. See, kus ta keeldub kahetsemast.

*Ma ei kahetse,
kui mõtlen sellele resignatsioonile,
sellele valusale allaandmisele.
Olen suudelnud oma elu risti
oma hukkamise künkal.*

*Õistel külmadel tänavatel
lähevad paarid alati lahku
kõheldes.
Õistel külmadel tänavatel
ei ole ühtegi heli, ainult hääled,
mis hüüavad hüvasti, hüvasti.*

Põgenemisel üle Türgi mägede, kus nad rändasid läbi öö lumehangedes, oli ta seda lugenud oma emale ja õele igal õhtul. Alguses selleks, et meeles pidada, kust nad tulid, pärast, et unustada, mida ta on päralejõudmiseks teinud.